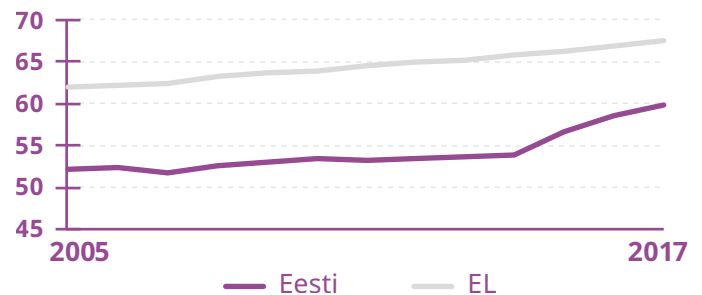

Eesti soolise võrdõiguslikkuse indeksi näitaja on **59,8 punkti 100st** ja Eesti on selle tulemusel Euroopa Liidus **17. kohal**, olles oma punktisummaga ELi punktisummast **7,6 punkti väiksem**. Aastatel 2005–2017 paranes Eesti tulemus indeksis **7,6 punkti võrra** (alates 2015. aastast + **3,1 punkti**). Sellega liigub Eesti soolise võrdõiguslikkuse saavutamise suunas kiiremini kui teised ELi liikmesriigid. Alates 2005. aastast on Eesti tõusnud edetabelis nelja koha võrra.

Eesti punktisummad indeksis on ELi punktisummadest väiksemad kõigis valdkondades peale aja valdkonna, kus Eesti on ELis viiendal kohal. Sooline ebavõrdsus on kõige väljendunud võimu (34,6 punkti) ja teadmiste (55,5 punkti) valdkonnas. Tervise valdkonnas saavutas Eesti suurima punktisumma (81,9 punkti), kuigi see on üks väikseimadest punktisummadest ELis (24. koht). Alates 2005. aastast on Eesti punktisumma enim paranenud võimu (+ 12,1 punkti) ja raha (+ 11 punkti) valdkonnas. Töö ja tervise valdkonnas on edenemine tagasihoidlik (vastavalt + 0,5 ja + 0,9 punkti). Aastatel 2005–2017 Eesti indeksi punktisumma paranes, kuid jäi palju väiksemaks kui ELi punktisumma samal ajavahemikul. Eesti liikus soolise võrdõiguslikkuse saavutamise suunas kiiremas tempos, vähendades aja jooksul vahet ELi punktisummaga.

Eesti edeneb ELi keskmisest kiiremini

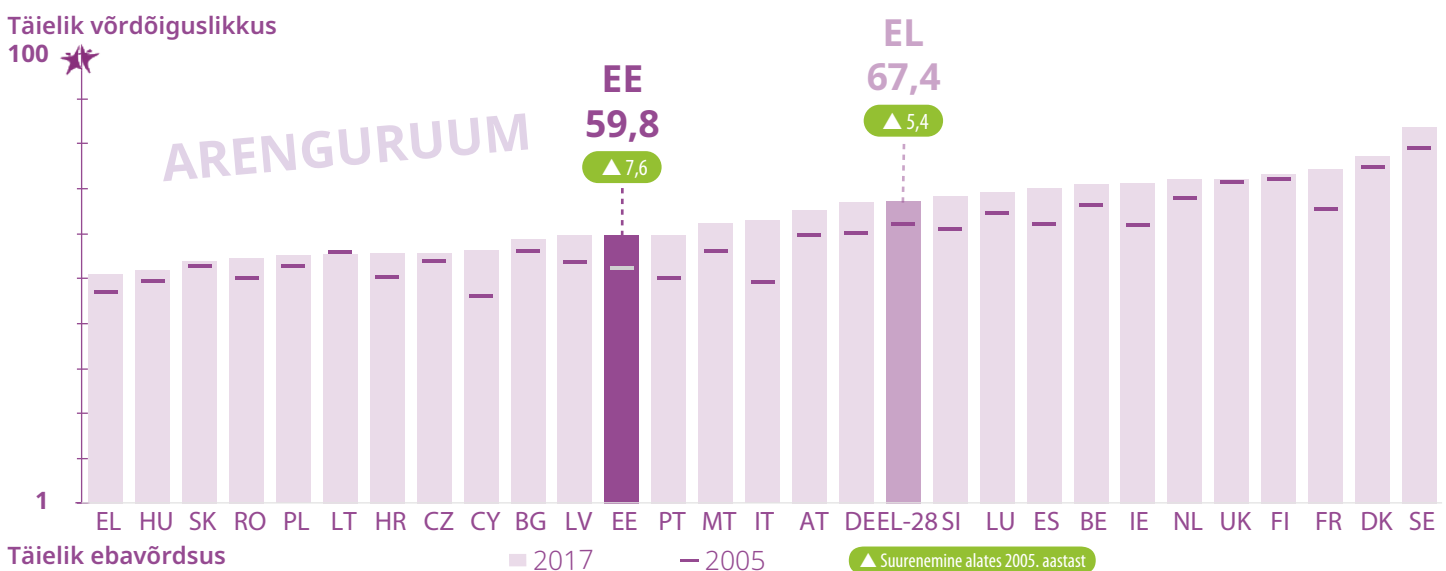

Igal aastal hinnatakse ELi liikmesriike ja ELi tervikuna, et selgitada välja nende areng soolise võrdõiguslikkuse saavutamisel. Indeksisse kasutatakse 100-punktilist skaalat, kus 1 tähistab täielikku ebavõrdsust ja 100 täielikku võrdõiguslikkust.

Punktisummad põhinevad soolistel erinevustel ja saavutuste tasemetel kuues põhivaldkonnas: töö, raha, teadmised, aeg, võim ja tervis. Indeksisse on lisatud veel kaks valdkonda, kuid need ei mõjuta lõpliku punktisummat. Kattuva ebavõrdsuse valdkonnas tuuakse esile, kuidas sooline ebavõrdsus avaldub koosmõjus vanuse, puude, sünniriigi, hariduse ja perekonnatüübiga. Naistevastase vägivalda valdkonnas hinnatakse ja analüüsitakse naiste vägivallakogemusi.

Lisaks punktisummade ülevaatele käsitletak 2019. aasta soolise võrdõiguslikkuse indeksis teemafookusena töö- ja eraelu tasakaalu.

ELi liikmesriikide soolise võrdõiguslikkuse indeksi punktisummad 2005. ja 2017. aastal

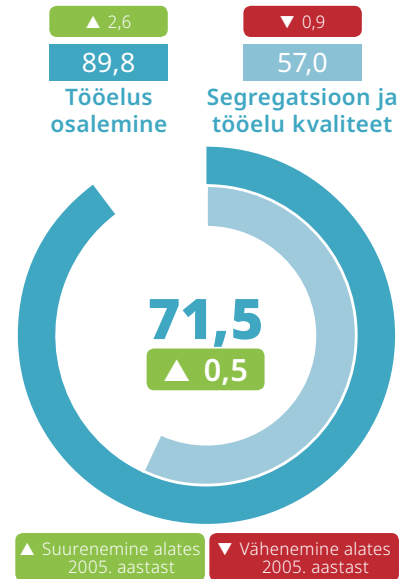

Töö

Töö valdkonnas on Eesti punktisumma 71,5. See näitab mõningast edenemist (+ 0,5 punkti) alates 2005. aastast (- 0,6 punkti alates 2015. aastast), kusjuures naiste ja meeste osalus tööhõives on kasvanud.

Tööelus osalemise alamvaldkonnas on Eesti ELis teisel kohal. 20–64-aastaste tööhõive määr on naistel 76 % ja meestel 84 %. Üldine tööhõive määr on 80 %, seega on Eesti saavutanud strateegia „Euroopa 2020“ riikliku eesmärgi (76 %). Ajavahemikul 2005–2017 suurenes täistööajale taandatud tööhõive määr naistel 48 %-lt 51 %-le ja meestel 58 %-lt 65 %-le, mis suurendas soolist erinevust. Lastega paaridel on see meeste ja naiste vaheline erinevus palju suurem kui lasteta paaridel (vastavalt 26 % võrra ja 1 % võrra). Mida kõrgem on haridustase, seda suurem on täistööajale taandatud tööhõive määr ja seda väiksem on sooline erinevus.

Osalise tööajaga töötab Eestis ligikaudu 15 % naistest ja 7 % meestest. Keskmiselt töötavad naised nädalas 37 tundi ja mehed 40. Endiselt on probleem naiste ja meeste ebaühtlane koondumine tööturu eri sektoritesse: hariduse, tervishoiu ja sotsiaalhoolekande valdkonnas töötab 25 % naistest ja 4 % meestest. Teaduse, tehnoloogia, inseneriteaduste ja matemaatika (STEM) kutsealadel töötab vähem naisi (10 %) kui mehi (40 %).

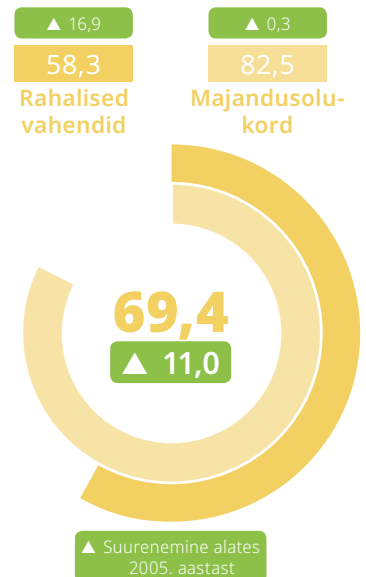

Raha

Raha valdkonnas on Eesti punktisumma 69,4. Alates 2005. aastast on see suurenenud 11 punkti (+ 2,7 punkti alates 2015. aastast). Sealjuures on nii naiste kui ka meeste rahaline olukord oluliselt paranenud.

Kuigi aastatel 2006–2014 suurenes nii naiste kui ka meeste keskmine kuutöötasu (vastavalt + 53 % ja + 48 %), püsib sooline palgalõhe endiselt: naised teenivad 29 % vähem kui mehed. See on suurim sooline palgalõhe ELis. Lastega paaride osas teenivad naised 38 % ning lasteta paaride osas 22 % vähem kui mehed. Sooline palgalõhe on levinud kõigil haridustasemetel: madala, keskmise ja kõrge haridustasemega naised teenivad ligikaudu kolmandiku võrra vähem kui mehed.

Aastatel 2005–2017 suurenes Eestis vaesusriskis elavate inimeste osakaal. Vaesusriskis elab ligikaudu 25 % naistest (+ 6 %) ja 19 % meestest (+ 3 %). Suurim vaesusrisk on üksi elavatel inimestel, eriti naistel (58 % naistest ja 45 % meestest), vähemalt 65-aastastel naistel (48 %), madala haridustasemega naistel (44 %) ja puuetega naistel (40 %). Aastatel 2005–2017 vähenes veidi sissetulekute ebavõrdne jaotumine naiste ja meeste seas ning vahel. Iga meeste teenitud euro kohta tunnis teenivad naised keskmiselt 74 senti, mis tähendab, et sooline palgalõhe on 26 %. Sooline pensionilõhe on 3 %.

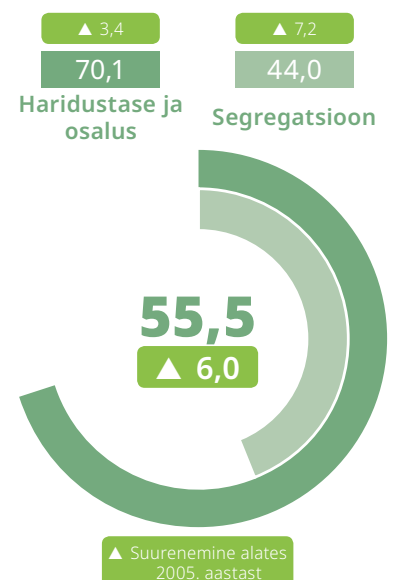

Teadmised

Teadmiste valdkonnas on Eesti punktisumma 55,5 ja see on alates 2005. aastast suurenenud 6 punkti (alates 2015. aastast + 2,3 punkti). Eesti on teadmiste valdkonnas ELis 22. kohal. Olukord on paranenud mõlemas alamvaldkonnas: haridustase ja osalus ning segregatsioon.

Kõrgharidusega naiste osakaal kasvas 32 %-lt 42 %-le ja meeste osakaal 23 %-lt 26 %-le, suurendades soolist erinevust aastatel 2005–2017. Haridustaseme omandamisel on sooline erinevus meeste kahjuks suurem üksikvanemate seas (22 % võrra) ning 25–49-aastaste naiste ja meeste seas (21 % võrra). Eesti on saavutanud strateegia „Euroopa 2020“ riikliku eesmärgi, et 30–34-aastastest inimestest oleks kõrgharidusega 40 %. Praegu on see näitaja 47 % (naistel 58 % ja meestel 38 %). Aastatel 2005–2017 suurenes naiste osalus formaalses ja mitteformaalses hariduses ning koolituses 15 %-lt 21 %-le ning meeste osalus 16 %-lt 18 %-le. Eesti elukestvas õppes osaluse määr on ELis kaheksandal kohal.

Hoolimata alamvaldkonna punktisumma suurenemisest on Eestis probleemiks naiste ja meeste ebaühtlane koondumine erinevatesse kõrghariduse õppevaldkondadesse: 42 % naisüliõpilastest ja 14 % meesüliõpilastest õpivad hariduse, tervishoiu ja sotsiaalhoolekande, humanitaarteaduste ning kunsti õppevaldkonnas.

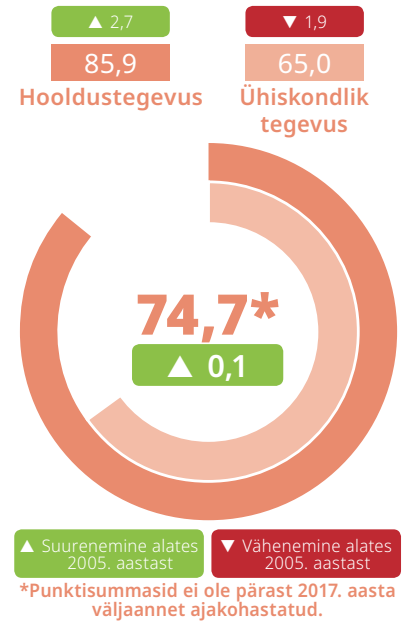

Aeg

Eesti punktisumma aja valdkonnas ei ole muutunud pärast indeksi viimast väljaannet, sest uusi andmeid ei ole. Selle valdkonna andmeid ajakohastatakse eeldatavasti 2021. aastal. Edenemist selles valdkonnas aitaksid jälgida sagedamini esitatavad ajakasutuse andmed.

Eesti punktisumma aja valdkonnas on 74,7. ELi arvestuses on Eesti viiendal kohal. Alates 2005. aastast on hooldustegevusele kuluva aja jaotumise ebavõrdsus vähenenud. Naised osalevad pereliikmete eest hoolitsemises rohkem: pereliikmeid hooldab ja koolitab vähemalt ühe tunni päevas 35 % naistest ja 31 % meestest. Lastega paaride seas osaleb igapäevaste hooldustoimingutes rohkem naised (92 %) kui mehed (66 %). Iga päev valmistab vähemalt ühe tunni toitu ja teeb majapidamistöid ligikaudu 76 % naistest ja 47 % meestest. See sooline erinevus on veel suurem lastega paaridel.

Koduvälises spordi-, kultuuri- ja vaba aja tegevuses osaleb vähem naised (34 %) kui mehed (38 %). Vabatahtlikus töös või heategevuses osaleb veidi rohkem naised (13 %) kui mehed (11 %). Mõlemad osalusmäärad on vähenenud.

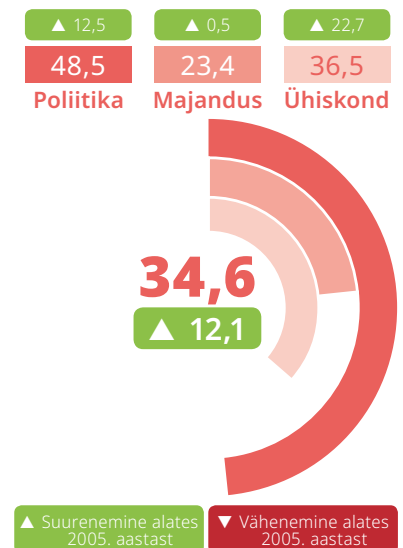

Võim

Võimu valdkonnas on Eesti punktisumma 34,6 ja see on alates 2005. aastast 12,1 punkti võrra paranenud (alates 2015. aastast + 6,4 punkti). See on Eesti kõigi valdkondade väikseim punktisumma ja Eesti on sellega võimu valdkonnas ELi arvestuses 20. kohal. Punktisumma suurenemise liikumapanev jõud on poliitilise ja ühiskondliku võimu alamvaldkonna areng, Majandusliku võimu alamvaldkonnas on edasimineku vaevu märgatav.

Naiste osakaal on poliitiliste otsustuste tegemisel oluliselt suurenenud. Eesti ministritest on 28 % naised (2005. aastal 14 %). Riigikogu liikmete seas on naised 29 % (2005. aastal 19 %). Kohaliku omavalitsuse volikogude liikmete seas on naiste osakaal 31 %. Ajavahemikul 2005–2018 vähenes naiste osakaal suurimate börsil noteeritud äriühingute juhtorganites 13 %-lt 8 %-le, samas Eesti Panga nõukogus suurenes naiste osakaal 13 %-lt 18 %-le.

Avalik-õiguslike ringhäälinguasutuste nõukogu liikmetest moodustavad naised 50 %, mis on ELis paremuselt teine tulemus. Teadusuuringuid rahastavate asutuste nõukogu liikmete seas on naised 14 % ja riiklike olümpiaspordi organisatsioonide kõrgeimate otsustusorganite liikmete seas ainult 9 %.

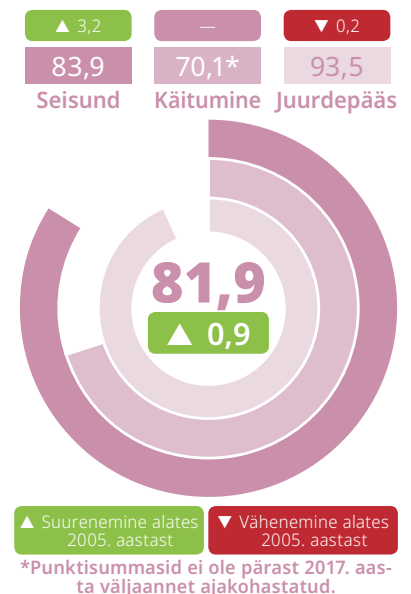

Tervis

Tervise valdkonnas on Eesti punktisumma 81,9 ja see ei ole oluliselt muutunud 2005. aastast saadik (alates 2015. aastast + 0,4 punkti). Tervises seisundi osas on sooline võrdõiguslikkus paranenud, kuid tervishoiuteenuste valdkonnas ei ole edu saavutatud. Tervisekäitumise kohta uusi andmeid ei ole.

Ajavahemikul 2005–2017 vähenes Eestis pisut üldine rahulolu tervisega, vähenedes naistel 51 %-lt 50 %-le ja meestel 57 %-lt 56 %-le. Rahulolu tervisega kasvab koos inimese haridustasemega ja kahaneb võrdeliselt vanusega. Madala haridustasemega ja vähemalt 65-aastaste naiste rahulolu tervisega on veel väiksem kui sama vanuserühma meestel. Aastatel 2005–2016 pikenesid naised ja meeste eeldatav eluiga ning tervena elatud aastad. Keskmiselt elavad naised üheksa aastat kauem kui mehed (vastavalt 82 ja 73 aastat). Keskmiselt elavad naised tervena 59 ja mehed 54 aastat (2005. aastal vastavalt 52 ja 48 aastat).

Piisav juurdepääs arstiabile on halvenenud, välja arvatud juurdepääs hambaravile, mis on alates 2005. aastast paranenud. Ligikaudu 16 % naistest ja 11 % meestest leiavad, et nende ravivajadus on täitmata (2005. aastal 9 %). Ligikaudu 8 % naistest ja 6 % meestest leiavad, et nende hambaravivajadus on täitmata (2005. aastal vastavalt 16 % ja 15 %). Suurem arv puuetega naised ja mehed (22 % ja 18 %) kui ilma puueteta naised ja mehed (12 % ja 8 %) leiab, et nende arstiabivajadus on täitmata.

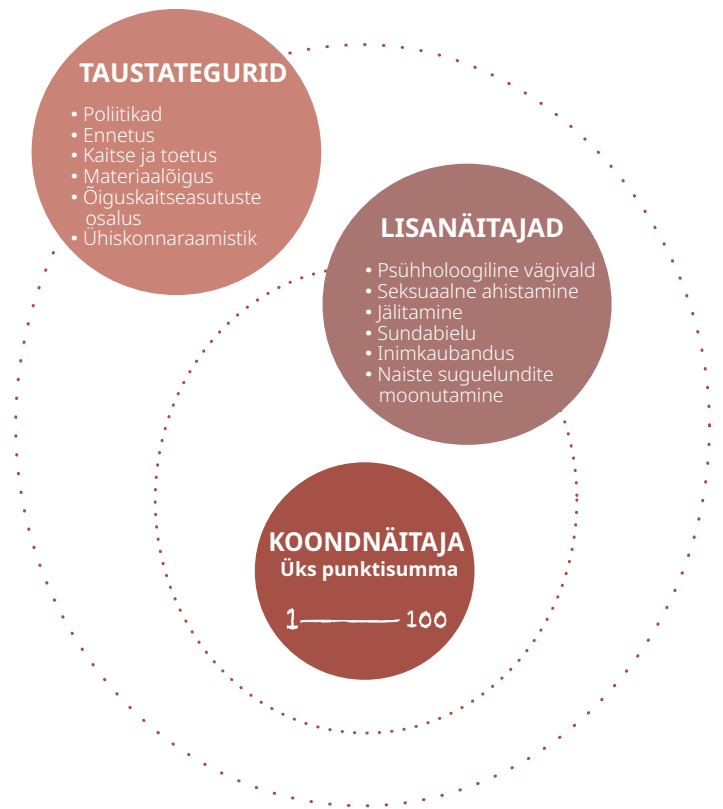
Vägivald

Naistevastane vägivald on üks püsiva soolise ebavõrdsuse tagajärjedest ja ühtlasi ka põhjuseks. Erinevalt teistest valdkondadest ei hinnata vägivalda valdkonnas naiste ja meeste olukorra erinevusi, vaid uuritakse naiste vägivaldakogemusi. Seetõttu ei kajastu vägivalda valdkond soolise võrdõiguslikkuse indeksi lõpparvutustes. Selle asemel arvutatakse see eraldi kolme aspekti koondnäitajana: naistevastase vägivalda levimus, raskus ja sellest teatamine. Punktisummad põhinevad Euroopa Liidu Põhiõiguste Ameti naistevastase vägivalda 2014. aasta uuringu tulemustel. Pärast seda ei ole tehtud kogu ELi hõlmavat soolise vägivalda uuringut. Enne järgmise uuringu valmimist ei saa punktisummasid ajakohastada.

Eesti allkirjastas ja ratifitseeris Euroopa Nõukogu naistevastase vägivalda ja perevägivalda ennetamise ja tõkestamise konventsiooni (Istanbuli konventsioon) 2018. aasta veebruaris.

Vägivalda valdkonnas on esitatud ajakohastatud andmed kolme lisanäitaja kohta, et hõlbustada naiste tapmise, suguelundite moonutamise ja inimkaubanduse seiret. Kuna aga kõik liikmesriigid ei kogu siiski selliseid andmeid, on andmete kogumist vaja tõhustada.

Eesti ei esita andmeid lähisuhte partneri või pereliikme poolt tahtlikult tapetud naisohvrite kohta. Samuti ei esita Eesti andmeid, kui suur on nende tütarlaste osakaal (sisserännanute seas), keda ohustab naiste suguelundite moonutamine. Inimkaubanduse statistikat kogutakse ja esitatakse. 2016. aastal registreeriti inimkaubanduse ohvrina seitse naist. Võrreldavad sooliselt segregeeritud andmed on olulised, et töötada välja kogu ELi hõlmavad strateegiad

naistevastase vägivalda ennetamiseks ja likvideerimiseks kõigis liikmesriikides.

Teemafookus: töö- ja eraelu tasakaal

2019. aasta soolise võrdõiguslikkuse indeks keskendub töö- ja eraelu tasakaalule, mis on suure poliitilise tähtsusega küsimus ELis. Peale indeksis sisalduvate töö- ja eraelu tasakaaluga seotud näitajate (nt töö, aja ja teadmiste valdkonnas) on teemafookus esitatud täiendavad näitajad töö- ja eraelu tasakaalu tulemustabelis. Tulemustabel on läbilõige kolmest suurest valdkonnast: tasustatud töö, tasustamata töö (hooldus) ning haridus ja koolitus. Selles esitatakse 15 näitajat kuues probleemses valdkonnas: vanemapuhkuse poliitika, laste hooldamine ja lapsehoiuteenused, eakate ja puuetega inimeste mitteametlik hooldus ning pikaajalise hoolduse teenused, transport ja taristu, paindlik töökordlus ning elukestev õpe.

Vanemapuhkuse poliitika

Vanemapuhkus aitab vanematel saavutada hoolduskohustuste ja tööelu vahel tasakaalu. Sageli ei ole see siiski potentsiaalsetele vanematele kättesaadav, sest nende õigus vanemapuhkusele võib sõltuda näiteks järgmistest kriteeriumidest: kas isikul on tasustatud töö, kas ta on töövõtja või füüsilisest isikust ettevõtja, mis sektoris ta töötab, kui pikk on tema tööstaaž. Vanemapuhkusele ei pruugi olla õigust samasoolistel paaridel või sisserändajatel. Muutused tööturul, näiteks ebatüüpiliste tööhõivevormide levik (nt ajutised lepingud ja nõudetöö, töötamine fiktiivselt füüsilisest isikust

ettevõtjana, fiktiivselt füüsilisest isikust ettevõtja vautšeripõhine töö), on suurendanud puhkuse kättesaadavuse probleeme vanematele, eriti juhtudel, kus puhkus põhineb traditsioonilise standardse töösuhte määratlustel.

2016. aastal oli Eestis kõigil 20–49-aastastel nais- ja meessoost potentsiaalsetel vanematel õigus vanemapuhkusele. Erinevalt enamikust ELi riikidest ei piira õigust vanemapuhkusele tööalane staatus ega töösuhte pikkus või liik. Eestis on vanemapuhkusele õigus ka samasoolistel vanematel.

Mitteametlik lapsehoid ja lapsehoiuteenused

Kahe palgasaajaga perekondade ja ühe vanemaga perekondade arvu kasvades tekivad uued lapsehoiuteenuste vajadused. Kvaliteetsed, kättesaadavad, juurdepääsetavad ja taskukohased lapsehoiuteenused on olulised, et võimaldada vanematel jääda või siseneda tööturule ning vähendada soolist erinevust tööhõives.

Eestis on 56 % kõigist mitteametlikest lapsehooldajatest naised. Kokku tegelevad 53 % naistest ja 56 % meestest oma laste või lapselaste eest hoolitsemise või nende koolitamisega vähemalt mitmel korral nädalas. Võrreldes ELi keskmisega (56 % naistest ja 50 % meestest), tegeleb Eestis oma laste või lapselaste eest hoolitsemise või nende koolitamisega veidi vähem naised ja veidi rohkem mehed. Soolised erinevused on suuremad avalikus sektoris töötavate naiste ja meeste seas (62 % ja 48 %) ning 50–64-aastaste vanuserühmas (41 % ja 29 %).

Eesti on saavutanud ainult ühe kahest Barcelona eesmärgist – tagada lapsehoiuteenus vähemalt 33 %-le alla 3-aastastest lastest ja 90 %-le lastest vanuses kolmest aastast kuni koolieani. Mingit laadi ametlikku hooldusteenust osutatakse ligikaudu 27 %-le alla 3-aastastest lastest ning 21 %-le samaealistest lastest osutatakse ametlikku lapsehoiuteenust vähemalt 30 tundi nädalas. Ametlikku lapsehoiuteenust osutatakse 95 %-le lastest vanuses kolmest aastast kuni minimaalse kohustusliku koolieani (88 %-le osutatakse ametlikku lapsehoiuteenust vähemalt 30 tundi nädalas). Ligikaudu 9 % leibkondadest leiab, et nende vajadus ametliku lapsehoiuteenuse järele on täitmata. Üksnes veidi rohkem üksikemasid (10 %) kui lastega paare (9 %) leiab, et nende vajadus ametliku lapsehoiuteenuse järele on täitmata.

Eakate ja puuetega inimeste mitteametlik hooldus ning pikaajalise hoolduse teenused

Kättesaadavad, juurdepääsetavad ja taskukohased hooldusteenused ning taristu on väga olulised, et hoolduskohustustega inimesed saaksid säilitada toimiva tasakaalu oma hoolduskohustuste ja tööelu vahel. See on eriti oluline naistele, kes on sageli meestest rohkem seotud eakate ja/või puuetega inimeste ametliku ja mitteametliku hooldamisega. Võttes arvesse uusi demograafilisi suundumusi, näiteks vananev ühiskond, väiksem sündimus ja sellest tulenev tööealise elanikkonna kahanemine, muutub vajadus ametlike ja mitteametlike pikaajalise hoolduse teenuste järele tähtsamaks kui kunagi varem.

Eestis on enamik eakate ja/või puuetega inimeste mitteametlike hooldajaid naised (56 %). Eakate ja/või puuetega inimeste mitteametliku hooldusega tegeleb mitu korda nädalas või iga päev 12 % naistest ja 11 % meestest. Mitteametliku hooldusega tegelevate naiste osakaal on 3 % võrra väiksem kui ELis keskmiselt, samas meeste osakaal on 1 % võrra suurem. Ligikaudu 53 % naistest ja 43 % meestest, kes hooldavad eakaid ja/või puuetega inimesi, on hõivatud palgatööga, ühendades hooldamise töökohustustega. Seevastu ELis on töötavate mitteametlike hooldajate seas naised vähem kui mehed. Eestis on sooline erinevus väiksem kui ELis (9 % võrreldes 14 %-ga ELis). 50–64-aastaste vanuserühmas töötab 67 % naissoost ja 26 % meessoost mitteametlike hooldajatest, samas 20–49-aastaste vanuserühmas on need näitajad vastavalt 80 % ja 92 %. Eestis leiab ligikaudu 15 % naistest ja 11 % meestest, et nende vajadused professionaalsete koduhooldusteenuste järele on täitmata. Eesti on selle näitaja poolest ELis eelviimasel kohal.

Transport ja taristu

Juurdepääs taskukohasele ja kvaliteetsele avalikule taristule (nt hooldus- ja haridusasutused, tervishoiuteenused ja transport) mõjutab naiste ja meeste võimalusi saavutada tasustatud töö ja muu tegevuse tasakaal. Hoolduskohustuste ja majapidamistöõde ebaühtlane jaotumine naiste ja meeste vahel mõjutab seda, kuidas nad kasutavad või kasvajavad teatud liiki transporti ja taristut. Pendelrände kulu aeg on hea näitaja selle kohta, kas olemasolev avalik taristu aitab või takistab naistel ja meestel oma igapäevaseid tegevusi ühitada.

Eestis kulutavad naised ja mehed tööle ja töölt koju sõitmisele sama palju aega (mehed ligikaudu 41 minutit ja naised 43 minutit päevas). Lastega ja lasteta paaride erinevused on väikesed, kuid lasteta paarisuhtes elavatel meestel ku-

lub sõiduks ligikaudu 8 minutit vähem kui meestel, kes on paarisuhtes, kuid lastega. Üksi elavad inimesed kulutavad pendelrände ligikaudu sama palju aega kui paarisuhtes elavad inimesed: üksi elavad mehed sõidavad päevas ligikaudu 48 minutit, samas üksi elavatel naistel kulub selleks 40 minutit. Naised kulutavad pendelrände rohkem aega kui mehed olenemata sellest, kas nad töötavad osalise või täistööajaga. Osalise tööajaga töötavad naised sõidavad tööle ja töölt koju 40 minutit ja mehed 38 minutit, täistööajaga töötavad naised 44 minutit ja mehed 41 minutit.

Üldiselt sõidavad mehed tööle ja töölt koju pigem otse, samas naised ühitavad mitu tegevust, näiteks laste kooli viimine või toidu ostmise.

Paindlik töökorraldus

Paindlik töökorraldus (nt võimalus üle minna osaliselt tööajalt täistööajale ja vastupidi, paindlik tööaeg ja kaugtöö) annab tavaliselt töötajatele suurema vabaduse otsustada, kui palju, millal ja kus töötada. Hoolika kavandamise korral ning naiste ja meeste eri vajadusi arvestades võib paindlik töökorraldus muuta töö- ja pereelu tasakaalustamise lihtsamaks. See võib aidata hoolduskohustustega inimestel siseneda tööturule täistööajaga töötajatena.

Ligikaudu 58 % naistest ja 59 % meestest ei saa oma tööaja korraldust muuta. Juurdepääs paindlikule töökorraldusele on Eestis ligikaudu sama kui ELis keskmiselt (57 % naistest ja 54 % meestest). Erasektoris on naistel ja meestel suure-

mad paindliku tööaja võimalused (oma tööaja korralduse üle ei saa otsustada 55 % naistest ja 58 % meestest), kuid avalikus sektoris on naiste juurdepääs paindlikkusele väiksem kui meestel (oma tööaja üle ei saa otsustada 66 % naistest ja 60 % meestest).

Enamikus ELi riikides on naiste puhul vähem töenäoline kui meeste puhul, et nad lähevad osalise tööajaga töölt üle täistööajaga tööle, kuigi nad on osalise tööajaga töötajate hulgas ülesindatud. Eestis läks 2017. aastal täistööajaga tööle üle 32 % osalise tööajaga töötavatest naistest ja 42 % meestest.

Elukestev õpe

Tehnika pideva arengu tõttu peavad töötajad karjääri jooksul oma oskusi pidevalt täiendama ning olema kursis uute arengute ja tehnoloogiatega. Elukestev õpe kiirendab ka soolise võrdõiguslikkuse saavutamist, sest see annab naistele ja meestele suurema töövõimaluste valiku ning rohkem oma potentsiaali täieliku rakendamise võimalusi. Ebapiisavate rahaliste vahendite ja ajaliste takistuste tõttu (nt töögraafiku ja/või perekondlike kohustuste vastuolud) võib nii naistel kui ka meestel puududa juurdepääs elukestvale õppele. Elukestva õppe abil saavad naised pärast hoolduskohustustest tingitud karjäärikatkestusi naasta tööturule.

Eestis on elukestvas õppes osalemise määr üle ELi keskmise (17 %), kusjuures soolise erinevuse määr on suuruselt neljas

(6,9 %). Olenemata tööalasest staatusest osalevad naised (vanuses 25–64 aastat) hariduses ja koolituses suurema töenäosusega kui mehed. Suurim erinevus ilmneb töötute naiste ja meeste vahel (9,7 %). Vastuolud töögraafikuga takistavad rohkem meestel (32 %) kui naistel (22 %) elukestvas õppes osalemist. Perekondlikud kohustused takistavad hariduses ja koolituses osalemist 29 %-l naistest ja 12 %-l meestest. Eestis on töögraafikud ja perekondlikud kohustused elukestvas õppes osalemiseks väiksem takistus kui ELis tervikuna. ELis leiab 38 % naistest ja 43 % meestest, et nende töögraafik on takistus elukestvas õppes osalemiseks, ning 40 % naistest ja 24 % meestest peab takistuseks perekondlikke kohustusi.

Lisateave soolise võrdõiguslikkuse indeksi kohta: <http://eige.europa.eu/gender-equality-index>

Euroopa Soolise Võrdõiguslikkuse Instituut

Euroopa Soolise Võrdõiguslikkuse Instituut (EIGE) on Euroopa Liidu soolise võrdõiguslikkuse teadmuskasutus. EIGE toetab poliitikakujundajaid ja kõiki asjaomaseid asutusi nende tegevuses muuta sooline võrdõiguslikkus kõigi eurooplaste jaoks tegelikkuseks, pakkudes eriteadmisi ning võrreldavaid ja usaldusväärseid andmeid soolise võrdõiguslikkuse kohta Euroopas.

© Euroopa Soolise Võrdõiguslikkuse Instituut, 2019

Reprodutseerimine on lubatud allikale viitamisel.

Euroopa Soolise Võrdõiguslikkuse Instituut
Gedimino pr. 16
LT-01103 Vilnius
LEEDU

Kontaktandmed

<http://eige.europa.eu/>
[facebook.com/eige.europa.eu](https://www.facebook.com/eige.europa.eu)
twitter.com/eurogender
[youtube.com/user/eurogender](https://www.youtube.com/user/eurogender)
eige.sec@eige.europa.eu
+370 52157444

Euroopa Liidu
Väljaannete Talitus